

wilbe vise sig, at Ministeren maatte have læst Stämplis Skrift som en vis Mand læste Biblen. Det nævnte Medlem paaviste derfor af Skriftet, at Stämpli havde fuldstændig den modsatte Mening af den, som var fremst af den høitærede Minister. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds tog Anledning til at bringe denne Historie i Thingets Erindring for at vise, at nu var noget Dignende indtraadt thi nu havde den høitærede Krigsminister udtalt sig om Schweiz's Hærvesen og var bleven tilbagevist af det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds, der havde Kjendskab til den ledende Mand General Herzog, der havde med Hærvesenet at gjøre, og dermed var det, den høitærede Minister havde sagt, blevet modbevist. (Der g. Det sagde jeg ikke). So saadan noget Dignende sagde det ærede Medlem, ellers forstaar jeg ikke, hvad denne Bemærkning skulde betyde. Jeg skal deraf tage Anledning til at gjøre opmærksom paa, at, hvad det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojfen) ansøgte i Saar om Schweiz's Hærvesen, er ikke ganske korrekt og naablig kom han til en Slutning, hvis Rigtighed jeg ikke paa nogen Maade kan anerkjende. Jeg tillod mig forleden Dag at sige, at, hvis man vilde betale en Assurancepræmie, havde man Garanti for sit Lands Forvar, og jo kraftigere man skabte Forvaret, desto kraftigere vilde den Hindring blive, som Fjenden ved et Angreb havde at overvinde, og desto større var Garantien. Nu sagde det ærede Medlem i Saar: Ja, men den Garanti havde netop Schweiz's Hærvesen ydet thi Schweiz's Hærvesen havde viist at det havde forhindret Krigen (Bojfen: Bidraget til at forhindre!). Nu skal det hedde: bidraget dertil, det er en Modifikation; Lidenden vil vise, om det er rigtigt, men jeg skal tage denne Modifikation med. Det ærede Medlem sagde altsaa, at Schweiz's Hærvesen havde bidraget til at forhindre Krigen. Jeg maa gaa lidt tilbage i Tiden for at beviise det Urigtige i denne Anskuelse. Da der i 1856 var Tale om en Konflikt mellem Preussen og Schweiz om Kanton Neuchâtel, blev ganske vist Schweiz's Militz opbudt, men den forhindrede sandelig slet ikke Krigen. Den preussiske Hær var ikke bange for Schweiz's Militz. Hvad der forhindrede Krigen, var, at Stormagterne intervererede til Fordel for Schweiz. Derfor blev der ikke noget af Krigen. Men at Schweiz vilde have været meget uheldig stillet, hvis Krigen var kommen, derom kunde maaeste et Citat af et schweizisk Skrift tjene som Bevis. En Schweizerforsatter siger: „I hine uforglemmelige Dage saae man mangt bekymret og alvorligt Ansigt blandt de høiere, og det tilvise ikke de mindst indsigtsfulde eller pligtfulde Førelse. Disse Mænd vare sikkert fast besluttede paa at ville gjøre deres Pligt til det Uderste lige overfor Fjenden suldt saa vel som Enhver af de Menige; men de kunde ikke skjule

for sig selv, at, om man end turde gjøre Regning paa den høieste Grad af Hengivelse hos hver Enkelt, saa vilde dog Hæren ikke være i Stand til at yde det, som man — i Betragtning af de Summer, der aarligt vare blevne anvendte paa den, saavel fra Forbundets som de enkelte Kantoners Side — var berettiget til at fordræ, at den skulde og maatte yde, naar man skulde gjøre sig Saab om at føre Kampen igjennem med nogen Udsigt til et godt Udfald“. Og at denne Erkjendelse var almindelig i den schweiziske Hær, derpaa kan det tjene som Bevis, at Hærens Stabsofficerer traadte sammen i Marau i et Møde i 1857 og vedtog der en hel Række Resolutioner, som de ansaa nødvendige, for at den schweiziske Hær kunde blive i Stand til at fyldestgjøre, hvad den skulde. Disse Resolutioner, siger samme Forsatter, bleve henrettede massevis, ligesom man lod Guillotinen arbejde i Paris i Rædselsperioden, der kom ikke Noget ud af dem. Da Krigen kom i 1866, fik man atter Dinene op for alle Mangleterne, der klæbede ved det schweiziske Hærvesen. Man satte sig atter i Bevægelse, men atter denne Gang var Folket dødt. Lidet git indtil 1870, da man, gjennem den længere Tid, som Schweiz's Hær dengang var paa Venene, fik Leilighed til at blive nøie bekendt med alle Hærvesenets Mangler. Disse Mangler findes tilstrækkeligt fremhævede i den Beretning, der efter Mobiliseringen blev afgiven til Forbundet af Forbundsraadet, og til hvilken den Mand's Rapport blev lagt som Bilag, som kommanderede Hæren, nemlig General Herzog. I denne Beretning udtales det, efter at det først er fortalt, hvorledes man ved Organisation og Koncentrationen lagde langt mere Vægt paa hurtigt at sende Tropper afsted, end paa at sørge for at sende dem afsted vel organiserede, saa at det blev nødvendigt bag efter at eftersende baade Personel og Materiel, for at overhovedet Tropperne kunde være kampdygtige, at der viste sig hos Førelse af de taktiske Enheder og hos de høiere Troppesførere en betænelig Ubehjælpssomhed med Hensyn til Valget af Midler for at fuldstændiggjøre det Manglende og for at tilveiebringe en nøjagtig betryggende Tjenestegang. Med Hensyn til Troppernes taktiske Udbdannels og Soldning gjorde der sig naablig ved Fodfolket en stor Forskel gjældende mellem enkelte taktiske Enheder, saa at man deraf maatte slutte sig til en stor Mangel paa militær Opdragelse i nogle af Kantonerne. Ikke blot manglede der ved mange Batailloner fra Officersforplæts Side paa hint nøagtige, strenge Tilsyn med Tjenestens Udførelse, paa den Erkjendelse af Ansvaret, som den Enkelte bærer, paa Opdrøholdelsen af den strenge Disciplin, som alene byder Garanti for Overvindelsen af store Banskigheder, men der gjorde sig meget ofte en paafaldende Mangel gjældende paa positiv Lidet og militære Forudsetninger. Infanterimandskabet fra visse Kantoner